

телите на момичето, след това и другите гости. Всеки който дава пари, държи реч. „Най-продължително е даруването при нас, кардарашите. Всеки иска да държи реч, да каже колко дава, за поиска да му се изпълни музикално желание” (м., 51 г.).

Тракийските калайджии дават на дъщеря си малка златна турска монета /звонче/, която се пази в семейството и се предава на дъщерите. Този дар тя, вече като свекърва, може да даде и на снаха си, ако се уважават. Много от гостите даряват младите с китка, вързана с червен конец и със златна паричка.

За своя сватбен ден в годините на катунарстването възрастна тракийска калайджийка си спомня: „Сватбата вече почна. Брат ми взема един хубав кон, който беше на семейството на Ив. и се качи да го язди. Качи и мен отзад. Така продължи да язди и накара конят да танцува. Играе, играе. Само да го видиш как играе. Води с коня хорото. На хорото бе и баща ми. Ив. и той се качи на една кобила, също много хубава кобила. Обут беше в ботуши, на които имаше шпори – подрънкват, подрънкват. Подаде ми ръка и ма прехвърли на своя кон, зад себе си. Той застана начело на хорото. Кобилата играй, играй и ний на нея. Вечерта баща ми ме даде на Ив. Тогава всички гости бяха на трапезата, дадоха ни дарове...” (ж., 73, г., Старозагорско).

Ив. и А. – снимка след сватбата

действия се легитимира и съгласието на двата рода за сватбата.

А в края на ХХ век тракийски калайджия вдига сватбата на сина си на селския стадион. Така той демонстрира своя престиж и богатство. „Повече от 4000 роднини и гости от цялата страна изпълниха стадиона в селото (с. Хрищени, Старозагорско), за да уважат Арабията и младоженеца Гуджо. Камιονът с 10 т бира беше паркиран наред стадиона. Десетки бъчви с вино и ракия натъркаляха по тревата домакините. 50 угоени шилета от личното стадо на бащата чакаха да бъдат заклани за голямата гощавка. Цяла седмица

ЕВГЕНИЯ И. ИВАНОВА • ВЕЛЧО КРЪСТЕВ